

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

**Raemond, Florimond de
Coloniae Agrippinae, 1655**

II. De Puritanis haereticis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

matrimonium apud Deum in maiori precio esse dicunt quam ipsam virginitatem. Et quidem huic potissimum Virginitati hæretici iugulum inuaserunt, ut per eius latus ceteras omnes peterent atque extirparent. Negari certe non potest, plures libidinis flammis quam religionis studio accensos, in Anglia, Germania, Belgio & alibi passim ad hæreticorum castra transfugisse, & etiamnum transire.

II. Verum enim vero ut impurus hic Ministrorum concubinatus spurios quamplurimos exclusit; sic ipsa quoque hæresis notham quandam sectam exclusit, quæ olim tempore ita adoleuit ut matrem pæne ipsam suffocaret. Ex Reformatæ enim siue ea quam Elisabetha inuexerat, & Calvinistica secta inter se collatis alia quædam existit, quæ Puritanorum dicitur, eo quod ceteris puriore religionem habere se iactent. Anno M. D. LXXXVII. in Anglia libellus prodijt, in Gallicam linguam deinde ab Hugonota quodam traductus, cuius auctor id vnice persuadere conatur, inter Puritanos & Reformatos Christianos nihil interesse: idque nomen illis tributum, qui Ecclesiam ad eam normam quæ Genevæ, in Gallijs & Scotia obseruatur, reformatam cupiebant. Idem tamen fateatur, Puritanos à ceteris Reformatis tamquam pestem aliquam odio atque execrationi haberi. Inter alia facinora Puritani hi, ut Calvinista in Gallia, clausulam illam, *Gloria Patri & Filio, &c. antiquitus ab Ecclesia ad refutandam Arrii & aliorum hæresin filium cum Patre adorandum esse negantium, Psalmis decantari solitus annexam, sustulerunt.* Quod si quis scire cupiat quid Puritani de Parlamentaria illa reformatione & vulgaribus Protestantibus sentiant; Rescij Atheismos legat. Quis vero non diuina quadam providentia factum dicat, vt dum in Anglia, Londini præsertim, persecutio Catholicorum summe feruet, Puritani ibidem contra Protestantes insurrexerint, eosque scriptis & concionibus mirum in modum exagitarint? Eorum tres tum erant antesignani; & quamuis omnes inter se dissenserint, singuli tamen Propheticum sibi spiritum arrogabant. Primus erat *Compingerus* quidam, qui *Pater misericordie* dici voluit. Secundus, *Ardentonus* nomine, *Iustitia & ultionis præco*: Tertius, *Harelolus*, foediori blasphemia *Christi imago* dici exoptans. Hi omnes Regiam seu Parlamentariam ecclesiæ formam vt supersticiosam & impiam redargebant, vt pote coronas suis capitibus asserere volentes, iuxta Apocalypticarum

locustarum naturam: Itaque in reginam etiam acerrime inuehebantur, quod à Cantuariensis Archiepiscopi & Hatroni Cancellarij nutu & arbitrio tota penderet: eò tandem progressi vt dicerent, *dignam esse reginam qua à Deo puniatur & regno etiam priuetur, nisi Prophetis ad salutem ipsius excitatis dicto esset audiens.* Nihil vero in omni Anglorum religione (si modo religio dicenda sit) tam religiosum erat, quod illi non vellicarent ac suggillarent. *Quin etiam futurorum prædictiones iactabant,* vt olim Pharisei tempore Herodis fungentes à Deo constitutum esse vt ablato regno ab Herode in alium transferatur, cuius ipsi essent futuri nutritij qui Phariseos fouerent, quibus alijsque artibus non reginam tantum, sed & uniuersam aulam, adeoque totum regnum miris modis perturbabant: sic vt quemadmodum hæresis Catholicam Ecclesiam persequeretur paulo ante, ita nunc non minus se ipsam conficeret, ac secum ipsa digladiaretur. Illud non sine causa miretur aliquis, repertos fuisse homines qui tam absurdis ac nefandis dogmatibus assentirentur. Sed nihil mirum: quum natura hominis tam nouitatis sit auidissima quam corruptionis. Nefario cuidam uebuloni, qui Iesum Christum, vel imaginem eius se esse ferebat, Londini Anno M. D. xci. die VII. Augusti publice in foro gula laqueo fracta est. Alius pseudopropheta, qui & ipse tamquam alterum Messiam, se ad dexteram Dei collocarat, morti iam vicinus, horribiles effudit blasphemias, Eliam inelamans, vt ignem cælitus ad perdendos homines demitteret, eoque non cadente, pessimam rem facturus circumstantibus imprecatus est vt à Papæ & peste pessimis modis perderentur. O homines, immo monstra plusquam furiosa! Atque vtinam cum huius vita inaudita hæc pessimorum hominum rabies fuisset extincta! quæ multorum animis diu postea inhæsit. Eo tandem Puritanorum erupit audacia, vt *Nortonus* quidam librum, quo Reginales seu Parlamentarios Episcopos, eorum vitam & mores virulente traducebat atque oppugnabat, in lucem emittere conatus sit. At quod ille facere ab alijs impeditus non poterat in Anglia, Scoti quidam Puritani abunde præstiterunt in sua regione pro fratribus suis zelum afflumentes, multis tam contra Reginam quam Anglorum Protestantium religionem libris vulgatis, ex quo factum est, vt & ipsa toleraretur ab alijs, ferre coacta sit, vt & ipsa toleraretur ab alijs.

& uno hostiū cuneo liberata, tanto melius Catholicos primatum ipsius oppugnantes, extirpare possent. Mense Octobri Hattonus regni Cancellarius, extremum vitæ diem clausit, corde quidem Catholicus, sed qui totum Regiæ se dederat, cui dū placere studebat, in hæresis malis actis animam diabolo sacrificavit. Puritanos ille cane peius & angue oderat, sed ambitione excæcatus, ceteris Protestantibus facile sese accommodabat. Puritanorum vero præcipuus fautor & patronus erat Huntingtonæ Comes, optimi Cardinalis Polipellimas pronepos, ad regnum hæreticorum opem acquirendam aspirans.

Mortuo Hattono Cancellario (quod fuit XVII. Octobris) postmodum regina Edictum ceteris quæ hætenus exierant multo rigidius contra Catholicos publicari iussit: quod nonnulli multo aere conceptum, sed quo minus promulgaretur, à dicto Cancellario impeditum fuisse dicunt, eam præcipue ob causam, quod eius auctor Cæcilius regni thesaurarius putaretur, à quo Puritanos quos oderat fovendi non ignorabat. Harum vero legum duo sunt genera. Aliæ enim sunt pecuniariæ: aliæ capitales.

Leges Pecuniariæ.

1. Quicumque sedecim annos natus Protestantium concionibus & divino servitio interesse recusaverit, singulis mensibus vicenarum librarum Anglicana moneta (id est, septuaginta scutatos Gallicos) multam persoluto. Qui in ere tantum non habuerit, eandem in carcere detineatur quoad persolvere queat.
2. Missæ, etiam secreto, interfuisse convictus, totum annum in carcere detineatur, nec prius etiam post id tempus emittatur, quam centum & undecim scutatos persolverit. Sacerdos vero qui Missam celebravit, eandem & ipse detineatur, nec prius dimittatur quam quadringentos & viginti duos fisco regio penderit seu scutatos: idque tot vicibus quot Missam celebrasse fuerit convictus.
3. Nulli Ecclesiastico qui religionem Romanam & Papæ auctoritatem non publicè eiserit, ullum beneficium possidere fas sit.
4. Qui eandem abiurationem non prius fecerit, ad nullum publicum munus administrandum admittentur.
5. Nullus scholarium aut litteratorum in Collegiis locum habere poterit, nisi prius in ingressu, vel gradu susceptioe Papæ in causis Ecclesiasticis auctoritatem eiserit.
6. Pupilli hæreditatem adire, aut fructus bonorum percipere non poterunt, nisi publice prius iuramentum hoc præstiterint.
7. Qui supra Baronatus sunt dignitatem, & ad comitia vocari solent, nullum suffragij ius habeant, nisi Papa auctoritatem prius eiserint.
8. Si quis horum iuramentum hoc præstare: secundum recusarit, omnibus bonis multatus ad perpetuos carceres condemnatur.
9. Qui Regiam supremam Anglicana Ecclesia capuisse negaverit, eandem pœna afficitur.
10. Qui munuscula illa consecrata, Agnus Dei rosaria Crucifixi imagines, & alia similia in Angliam intulisse apprehensus fuerit, omnibus bonis multatur, & perpetuo carcere detinetur.
11. Qui pedagogum domi sue habuerit Protestantium conciones & sacra non frequentantem, aut à Caluiniano Episcopo non approbatum, singulis mensibus tricenos ternos scutatos persoluto, quam diu eum secum habuerit.
12. Qui noverit aliquem cuius opera alius eum Catholica Ecclesia reconciliatus sit, aut reconciliatorem illum inuenerit aut celarit, nec nomen eius ad magistratum detulerit, omnibus bonis multatur, & in regine potestatem persona ipsius traditor.
13. Qui alteri suaserit ut ad Romana Ecclesia unitatem redeat, etsi id non procurarit aut effecerit, eidem pœna obnoxius esto.
14. Qui auctor alteri fuerit, ut in causis Ecclesiasticis Papa obediat aut talem adiuerit, eandem pœnam luit.
15. Qui noverit aliquem qui persuaderi sibi passus sit ut Papa velit obedire, aut in futurum obedientiam promiserit sine hac in re ullum auxilium præstiterit, nec nomen eius intra vicissimum diem ad magistratum detulerit, eadem pœna afficitur.
16. Qui sacerdotem noverit, qui alteri absolutionem dederit, aut illum inuenerit vel celarit, eandem pœnam subito.
17. Sacerdos qui absolvendus à Papa habet potestatem licet eam non exerceat, eadem tamen pœna patitur.
18. Qui talem potestatem habere se iactaverit, etiam si non habeat, nisi rem ipse aperiat eandem pœnam patitur.
19. Itemque, qui absolutus fuerit, etiam si id non petierit.
20. Qui religionem in Anglia iam usitatam contempserit.